

În plină isterie generată de stimulente, reduceri și măsuri anticriză, Ioan Barbus, directorul economic al Primăriei Sighetu Marmatiei, un specialist al cifrelor, explică, pe înțelesul tuturor, harababura legislativă și financiară care a „lovit” România.

Reporter: Cum vedeți problema stimulentei pentru angajații din Finanțe?

Ioan Barbus: Potrivit Ordonanței 92/2003, care reglementează modul de acordare a stimulentei pe executările silite, acestea nu sunt „taiate”. Sigur că acolo sunt reglementate și procentele în care se acordă exclusive celor care se ocupă de asemenea cazuri. Sunt două aspecte: cele privitoare la executarea creanțelor locale și cele referitoare la executarea creanțelor fiscale. Ambele sunt cu acordări de stimulente, în funcție de implicarea personalului în încasarea creanțelor fiscale pe executare silită. Executarea silită e o întreagă acțiune care obligă la somatii, comunicări în scris etc.

Esential e de reținut faptul că Guvernul nu a intervenit în niciun fel în modul de acordare a acestor stimulente. Din ce am înțeles, a fost pur și simplu o convenție încheiată între actualul ministru de finanțe și liderii de sindicat, prin care s-a convenit să nu respecte această ordonanță, deși un proces verbal, încheiat între cele două părți nu are forță juridică pentru a modifica legea.

Eu zic că aceste stimulente sunt justificate, deoarece un agent își asumă o serie de riscuri, se deplasează în teren la persoana juridică sau fizică, primirea sau neprimirea în spațiu, posibile injurii, acte de violență. Legiuitorul a prevăzut toate aceste riscuri care sunt compensate prin aceste stimulente. Plus că se aduc bani la stat. Aceste creanțe, dacă ajung la executare, sunt grevate de niste majorări, care, în parte ajung în bugetul Statului, în parte ajung într-un cont special, de unde, potrivit legii, ordonatorul de credite poate să aprobe acordarea acestor stimulente. Aceste conturi speciale, cu disponibilitățile pe care le au, se reportează de la luna la luna sau de la an la an. Aceste stimulente poartă de asemenea toate obligațiile fiscale. Așa că Statul beneficiază și din aceste contribuții.

Reporter: Existau suspiciuni că acestea se acordă discreționar, fiind la dispoziția ordonatorului

de credite.

Ioan Barbus: Sigur ca seful de institutie e in masura sa stabileasca gradul de implicare a fiecarui angajat in realizarea acestor venituri. Dar ceea ce nu mi se pare corect e ca daca o autoritate locala a incasat o suma pe executari silit, din contul special, o suma pleaca la judet, alta, si mai mare, la nivel central. Asa s-au trezit ca un director de la Bucuresti a incasat 100.000 peste salariul lui, desi nu avea niciun merit. Din procentul la nivel local, s-a facut o cota aparte la nivel de judet si, mai departe, la nivel central. Asta s-a gresit. Si stimulentele erau graduale. Cea mai mare parte mergea la vârf, ceea ce nu e corect.

Reporter: In administratia locala, la serviciul de taxe si impozite se aplica astfel de stimulente?

Ioan Barbus: Da. Noi am suspus aprobarii Consiliului Local aceasta ordonanta si se aplica stimulente la nivelul Directiei de Venituri.

Reporter: La sumele repartizate de la nivel de judet conteaza gradul de colectare a taxelor?

Ioan Barbus: Sigur. Exista o serie de principii: PUG-ul, gradul de colectare a taxelor etc.

Reporter: Care parte de contributii sunt cel mai greu de colectat?

Ioan Barbus: Amenzile. Nu atât de la persoane juridice, cât de la persoane fizice. Sighetul are de incasat aproape 18 miliarde de lei vechi de la persoane fizice. Partea proasta este ca Guvernul a modificat legea potrivit careia persoana care nu intelege sa-si plateasca amenda va suporta o pedeapsa privativa de libertate. A fost scoasa aceasta prevedere din lege. Legea nu mai seamana a fi imperativa. Nu le mai e frica. In plus, nu au bunuri, ca sa poata fi executati silit.

Reporter: Care sunt cele mai grave probleme cu care va confruntati?

Ioan Barbus: Cea mai lovita de criza e partea de investitii, din cauza rectificarilor negative. Autoritatea locala are grija de partea de salarii, care e asigurata din finantari diferite. De exemplu, invatamântul are asigurata partea de salarii de la Ministerul Invatamântului si Finantelor, spitalul prin contract cu Casa de Asigurari de Sanatate. Autoritatea locala gestioneaza restul serviciilor, începând cu partea executiva, evidenta populatiei, politia comunitara etc. In sarcina autoritatii publice locale ramân cheltuielile materiale de la invatamânt si spital. Si aici ne confruntam cu o problema mai deosebita. Casa de Asigurari de Sanatate deconteaza cheltuieli si servicii agreate. Sunt doua luni consecutiv de când am preluat noi spitalul in care au finantat doar cheltuielile salariale si in prima luna doar 50% din cheltuielile

materiale intr-o luna si vreo 20% a doua - asta inseamna vreo 28 de miliarde de lei vechi, cumulat pe doua luni, pe care Casa nu a inteles sa le deconteze pentru spital, având in vedere ca spitalul are furnizari de medicamente, hrana, servicii si daca furnizorii ii actioneaza in instanta si cer majorari, cine o sa plateasca majorarile respective? De ce nu au lasat golul acesta de surse când au fost spitalele la Ministerul Sanatatii?

SURSA: [Gazeta de Maramures](#)